

Tomheten i Pandemins skugga

Livet började i ganska raskt tempo återgå till det normala efter tjugohundratalets enorma prövning på såväl mänskligheten och det etablerade samhället där allt stängdes ner och all form av mänsklig kontakt utanför hemmet skulle undvikas. I takt med att fler blev vaccinerade, sågs ett nytt normalt liv post Covid växa fram. Restauranger, caféer och bio slog upp sina dörrar och att just biosalongerna öppnade igen, blev ett slags grönt flagg för att pandemin äntligen hade tryckts tillbaka.

Samhällets lock började ruckas och dess dörrar slogs åter upp. Vägen skulle emellertid visa sig lång för alla dem som fått en ändrad arbetssituation och inte längre hade den gamla tryggheten med den fasta månadslönen, de inarbetade arbetsuppgifterna, de vanliga kollegorna och hela den väletablerade vardagen. Det liv de hade pre Covid finns inte kvar; det finns inga arbetskammar, inga jobbuppsdrag och ingen kontinuerlig inkomst. Istället väntar för många hårt slit och en hel del investering för att bygga upp en ny tillvaro och livsstil i efterdyningarna av pandemin. För många innebär det en helomvändning i karriären där tjänsten man hade Pre-Covid inte längre finns kvar och alternativet är att helt sadla om.

Det blir ett heltidsarbete med CV-skrivande, ansökningar, intervjuer och förberedelser av olika slag på en arbetsmarknad med en stenhård konkurrens och många sökande till varje tjänst. Det är en tuff kamp om de jobb som finns efter över ett år med distansarbete, stängda serveringar, restriktioner och social distansering. Ett år med permitteringar, uppsägningar och uppmaningar om att stanna hemma, har inneburit förändringar i våra sätt att leva. Vi har vant oss vid att tillbringa en allt större del av tiden i hemmet, långt ifrån alla fysiska kontakter, företagseveny, träffar med kollegorna och middagar. Allt byggs upp kring virtuella möten, virtuella middagar och virtuella kaffepausar; allt fysiskt undviks till det yttersta. Cyberrymden blir vår livlina; det är där vi umgås, håller till och har kontakt med omvärlden. Vi till och med tränar via en videolänk. Hela vår livsstil har lagts om. I bostadsområdena möter man grannar raskt marscherande utrustade med headset och smartphones.

Sommarsemestern, med den obligatoriska solsäkra veckan i Grekland eller Spanien, ersattes av semester i det egna landet. Många passade på att utforska landets norra delar med vandring och fjällliv medan andra skaffade husbil och turnerade på Österlen. Åter andra sökte sig ut i skärgården och njöt av klippbad och lata sommarkvällen. Restriktionerna till trots, sökte många sig till paddelbanorna för att ägna sig åt den nya folksporten paddeltennis, en slags kombination av squash och tennis men i team om fyra. Efter en sommar med stängda gränser och en parkerad flygflotta, var längtan efter Europa stor. Fullvaccinerade och med Covidbeviset i mobilen, begav sig de mest ressignerade ut i Europa och ner till Medelhavet. Med munskyddet vant surrat runt armen anammades snabbt sydeuropeiska förordningar och normer och röda zoner trotsades.

Man talar om *det nya normala*, även om ingen riktigt vet hur detta kommer att se ut; ingen vet hur mycket av Pandemins vardag som kommer att bli ny norm. Det återstår att se hur livet Post Covid tar form; om vi kommer att vara begränsade och styras av Covidpasset; där passet delar in befolkningen i dem med pass och dem utan och där anti-vaxx inte erbjuds samma rättigheter som de med QR-koden. Även om detta inte blir norm Post Covid, är läget sådant idag att det är en app i mobilen som styr vem som får avnjuta en

kopp kaffe på uteserveringen vid *la Place Masséna* i Nice och vem som inte får det. Hur det ser ut i ett Europa helt på grönt, återstår ännu att se.